

#PrayForOrlando är inte tillräckligt

»Detta är mycket gott, men det är inte gott nog«

När dessa rader skrivs har det bara gått några dagar sedan nyheterna om det ohyggliga terrorrådet mot en klubb för HBTQ-personer i Orlando, Florida nått omvärlden. Kanske kommer mer vara känt om bakgrunden till detta avskyvärda hatbrott när det här numret av Svensk Kyrkotidning går i tryck, men för närvarande återstår en hel del att både utreda och reflektera kring.

Vad som tycks vara känt hittills är att den 29-åriga gärningsmannen, som sköts ihjäl av polisen i samband med den belägring som blev massmordets avslutning, var född i USA av föräldrar invandrade från Afghanistan och har av sin ex-fru beskrivits som en hustrumisshandlare. I samband med dådet ska gärningsmannen enligt flera olika mediauppgifter ha sagt sig svära trohet till den terrororganisation som själva kallar sig Islamiska staten (IS) och att dådet därmed skulle ha utförts i denna organisations namn. Huruvida någon egentlig organisatorisk koppling mellan IS och gärningsmannen, såsom varit fallet i bl.a. de terroråd som drabbat Paris och Bryssel den senaste tiden, existerar är ännu inte känt, men än så länge har myndigheterna i USA i alla fall inte presenterat någon information som tyder på det. Att IS omgående valde att ta på sig dådet, bekräftar inte heller nödvändigtvis något faktiskt samband.

Dagarna efter dådet komplicerades bilden ytterligare av att det kom uppgifter om att gärningsmannen skulle ha varit en återkommande gäst på klubben och att han även haft konton på dejttingsajter riktade till HBTQ-personer. Stämmer detta, så säger det förstås egentligen ingenting om vare sig gärningsmannens sexuella läggning eller könsidentitet. Att det fenomen som kallas internaliserad homofobi, d.v.s. ett starkt självhat och en önskan att kontrollera sin läggning genom att resonera och/eller agera homofobiskt, tidigare visat sig ligga bakom både hatiskt tal och våldsdåd är känt, men i detta fall går det åtminstone än så länge inte att veta, och därför bör alltför vidlyftiga spekulationer undvikas.

Vad som däremot är ett odiskutabelt faktum är att terrorrådet mot nattklubben Pulse inte var slumpmässigt. Det riktade sig mot en specifik grupp människor och det var ett i raden av vålds- och terrorråd som just denna grupp utsätts för världen över hela tiden: homosexuella,

bisexuella, transpersoner och queera.

Ett annat odiskutabelt faktum är att religion spelat och spelar en avgörande roll i legitimerandet av den diskriminering och förföljelse som HBTQ-personer utsätts för. Det innebär att alla som på olika sätt engagerar sig i religiösa samfund har ett särskilt ansvar för att förhindra detta.

Snabbt efter att terrorrådet blev känt fylldes sociala medier av meddelanden med hashtaggen #PrayForOrlando och runt om i världen anordnades andakter och gudstjänster till minne av dem som mördats, bl.a. på flera platser i Sverige. Svenska kyrkan i Örebro och i Västerås arrangerade snabbt regnbågsmässor till minne av offren och på många håll har det förekommit eller kommer (i skrivande stund) att arrangeras olika typer av samlingar för att minnas och protestera.

Detta är mycket gott, men det är inte gott nog.

Svenska kyrkan kan vara stolt över att vara ett av världens mest HBTQ-positiva kristna samfund, men ännu återstår mycket att göra och framförallt så räcker det inte med punktinsatser, det krävs mer genomgående attitydförändringar och framförallt ökad kunskap.

För många HBTQ-personer, och kanske särskilt för alla dem som av olika skäl inte kan, vill eller vågar leva öppet, så kan just klubbarna vara den trygga plats där livet kan få levas fullt ut, om än bara för en kväll. Klubben är en plats som handlar om så mycket mer än att bara festa och dansa, det handlar om att få vara sig själv. Klubben är med teologen Jay Johnsons ord en helig plats, precis så som kyrkan också är en helig plats för många.

Kyrkans heliga rum erbjuder också trygghet och möjligheten att få leva våra liv i fullhet med Kristus. Det önskar kyrkan att alla människor som längtar hit ska erbjudas. Så är det ännu inte, men låt oss förenas i det arbete som krävs för att göra så att det blir så.

PETER FORSBERG

